

Autorisasjon som helsefagarbeider – utdanning og praksis. Stadfestet.

Klageren har en et- og et halvårig utdanning fra Finland som «hjelpskötare», samt yrkeserfaring som «primarskötare». Klagerens yrke er ikke nevnt i avtale om nordisk overenskomst, og kom derfor ikke til anvendelse. Klageren har videre ikke fremlagt kvalifikasjonsbevis som «närvårdare» som kreves etter EØS-regelverket. Utdanningen er mangelfullt dokumentert. Ut fra fremlagt dokumentasjon kom nemnda til at utdanningen er på samme nivå, men av kortere varighet en norsk helsefagarbeiderutdanning. Utdanningens omfang og innhold har mangler sammenlignet med norsk utdanning. Klageren har ikke dokumentert å ha den nødvendige kyndighet for yrket.

V E D T A K**I****STATENS HELSEPERSONELLNEMND**

Klager: «klager», «født» 1959

Saken gjelder: Klage over Helsedirektoratets vedtak av 13. juli 2017 om avslag på søknad om autorisasjon som helsefagarbeider, jf. lov av 2. juli 1999 nr. 64 om helsepersonell m.v. (helsepersonelloven) § 48 a jf. § 48

Vedtak: Helsedirektoratets vedtak av 13. juli 2017 stadfestes.

Saksforholdet:

Klageren har utdanning som «hjelpskötare» fra Helsingfors Svenska Sjukvårdsinstitut, jf. diplom utstedt 20. desember 1979. Utdanningens varighet fremgår ikke av diplom, men klager opplyser i søknaden at utdanningen er på omtrent halvannet år (august 1978 – desember 1979). Fra 2010 til 2017 har hun arbeidet i stilling som «primärskötare» på forskjellige avdelinger ved «arbeidsgiver1», jf. attest datert 6. juni 2017.

Klageren søkte den 26. juni 2017 om norsk autorisasjon som helsefagarbeider. Helsedirektoratet sendte 10. juli 2017 brev til klageren der de etterspurte mer dokumentasjon. Den 12. juli 2017 oversendte klageren dokumentasjon med kopi av pass, kopi av kvalifikasjonsbevis som hjelpskötare, samt dokumentasjon på arbeidserfaring fra «arbeidsgiver1». Helsedirektoratet avsto søknaden i vedtak av 13. juli 2017. Klageren påklaget vedtaket i e-post av 30. juli 2017. Helsedirektoratet fant ikke grunnlag for å endre sitt vedtak og oversendte 4. desember 2017 saken til Statens helsepersonellnemnd for klagebehandling.

I brev av 2. oktober 2018 fra Statens helsepersonellnemnds sekretariat ble klageren orientert om forlenget saksbehandlingstid.

Helsedirektoratet viser til at klageren ikke har fremlagt kvalifikasjonsbevis som «närvårdare» fra et EØS-land som gir rett til autorisasjon som helsefagarbeider i Norge.

Klageren har heller ikke fremlagt bevis på at hun er registrert som nårvårdare i Finland. Hun har dokumentert en utdanning som hjälpskötare fra Finland, men denne tilsvarer ikke den norske helsefagarbeiderutdanningen. Det er avvik i både teori og praksis fra den fireårige utdanningen som helsefagarbeider i Norge, og utdanningen anses derfor ikke for å være jevn god med denne. Klager har ikke på annen måte godtgjort å ha den «nødvendige kyndighet».

Klageren anfører at hennes hjälpskötareexamen er en eldre versjon av den nåværende nårvårdarexamen. Yrkestittelen ble endret på midten av 90-tallet, men yrkesrettighetene som hjälpskötare i Finland er likeverdige med de som en nårvårdar har. Videre har hun dokumentert at hun har vært ansatt som primärskötare ved «arbeidsgiver1» i perioden 2010 – 2017. Den 1. februar 2017 ble hun overført til en nårvårdaretjeneste ved «arbeidsgiver2», noe som ytterligere underbygger at yrkestitlene gir grunnlag for samme yrkesutøvelse.

Statens helsepersonellnemnds vurdering:

Statens helsepersonellnemnd har vurdert om klageren har rett til autorisasjon som helsefagarbeider, jf. helsepersonelloven §§ 48 a, jf. 48.

Avtaler om gjensidig godkjenning

Etter helsepersonelloven § 48 a første ledd bokstav b har klageren rett til autorisasjon som helsefagarbeider dersom hun har «utenlandsk eksamen som er anerkjent etter avtale om gjensidig godkjenning etter § 52»

Nordisk overenskomst får anvendelse på yrkesutøvere som er statsborgere i en av de kontraherende statene, deriblant Finland, og som tilhører noen av de yrkesgrupper som er oppført i avtalens vedlegg 1, jf. Nordisk overenskomst artikkel 1. Klageren har dokumentert yrkeskvalifikasjon som hjälpskötare. Klagerens yrke er ikke nevnt blant yrkesgruppene i avtalens vedlegg 1, og Nordisk overenskomst kommer følgelig ikke til anvendelse i foreliggende sak.

Norge er gjennom EØS-avtalen forpliktet til å godkjenne helsepersonell fra andre EØS-land, forutsatt at den som søker autorisasjon kan fremlegge nærmere bestemt dokumentasjon på at den gjennomførte utdanning er i samsvar med krav fastsatt i direktiv 2005/36/EF av 7. september 2005 om anerkjennelse av yrkeskvalifikasjoner (yrkeskvalifikasjonsdirektivet). I Norge er disse reglene gjort til del av norsk rett ved forskrift av 8. oktober 2008 nr. 1130 om autorisasjon, lisens og spesialistgodkjenning for helsepersonell med yrkeskvalifikasjoner fra andre EØS-land eller fra Sveits (EØS-forskriften).

Det følger av EØS-forskriften § 13 første ledd at klageren har rett til autorisasjon som helsefagarbeider dersom hun fremlegger et kvalifikasjonsbevis som kreves i Finland for der å kunne utøve et lovregulert yrke som gir grunnlag for samme yrkesutøvelse som en norsk autorisert helsefagarbeider.

Det fremgår av Europakommisjonens Regulated professions database at kvalifikasjonsbevis som *nårvårdare* gir rett til å utøve det lovregulerte yrket som helsefagarbeider, hjelpepleier eller omsorgsarbeider i Norge. Klagerens kvalifikasjonsbevis som hjälpskötare fremgår ikke av denne oversikten.

EØS-forskriften artikkel 13 kommer ikke til anvendelse.

Jevn god utdanning

Etter helsepersonelloven § 48 a første ledd bokstav c vil klageren ha rett til norsk autorisasjon som helsefagarbeider dersom hun «har gjennomført utdanning og bestått

utenlandsk eksamen som anerkjennes som jevn god med tilsvarende norsk utdanning og eksamen».

Bestemmelsen gir anvisning på en sammenligning mellom den utenlandske og den norske utdanningen. Det er ikke et vilkår for rett til norsk autorisasjon at utdanningene skal ha helt sammenfallende innhold. Det avgjørende for nemnda er om klagerens utdanning har et nivå, omfang og et faglig innhold som gjør at den kan anses som faglig jevn god med norsk helsefagarbeiderutdanning.

Helsefagarbeiderutdanningen er en fireårig utdanning på videregående skoles nivå hvorav de to første årene hovedsakelig består av undervisning på skole, mens de to siste årene er veiledet læretid i helse- og omsorgstjenesten. Utdanningen har tre hovedområder: helsefremmende arbeid, kommunikasjon og samhandling og yrkesutøvelse.

Klageren har fremlagt vitnemål for fullført og bestått hjälpskötarexamen fra Helsingfors Svenska Sjukvårdsinstitut, jf. diplom utstedt 20. desember 1979. Videre har hun dokumentert at hun har oppnådd yrkeskvalifikasjon som hjälpskötare.

I e-post av 10. oktober 2018 opplyser NOKUT at klagerens utdanning var en yrkesfaglig sekundærutdanning. Om utdanningen er bygget på videregående skole, eller ytterligere skolegang vet de ikke. Klageren opplyser selv at utdanningen er på halvannet år, og på videregående skolenivå. Nemnda legger etter dette til grunn at utdanningen er på samme nivå som norsk helsefagarbeiderutdanning, og slik saken er opplyst, av kortere varighet.

Ved vurderingen av innholdet, og omfanget av, klagerens utdanning har nemnda sett hen til vedlagte fagoversikt. Det er ikke fremlagt en detaljert fagplan for utdanningen. Ut fra fagoversikten fremstår det som om utdanningen inneholder noen relevante fag sammenlignet med norsk helsefagarbeiderutdanning. Ut fra fremlagt dokumentasjon er det imidlertid ikke mulig for nemnda å fastslå hvor stort omfang emnene utgjør i klagerens utdanning. Da dokumentasjonen er mangelfull kan ikke nemnda beregne det konkrete innholdet og omfanget av klagerens utdanning, herunder fordelingen mellom teori og veiledet klinisk praksis. Utdanningen er på samme nivå som norsk helsefagarbeiderutdanning, men mest sannsynlig av mindre omfang og av kortere varighet.

Klagerens utdanning er ikke jevn god med norsk helsefagarbeiderutdanning, og hun har ikke rett til autorisasjon som helsefagarbeider etter helsepersonelloven § 48 a første ledd bokstav c.

Nødvendig kyndighet

Etter helsepersonelloven § 48 a første ledd bokstav d vil klageren ha rett til autorisasjon som helsefagarbeider dersom hun «har godtgjort å ha den nødvendige kyndighet ved bestått eksamen i helsefaglig utdanning, og tilleggsutdanning eller yrkeserfaring».

Klageren har dokumentert omtrent syv års arbeidserfaring som primärskötare ved «arbeidsgiver1», jf. tjenestebevis datert 6. juni 2017. Hun har også fremlagt et dokument på overføring av närvårdarebefattning, hvor det fremgår at klageren overføres til (---) *vårdavdelning på en primärskötare 100 % befattning*, jf. dokument datert 29. desember 2016. Som følge av at det ikke kan foretas en fullstendig vurdering av det faglige innholdet i klagerens utdanning uten en detaljert fagplan, er det ikke mulig å fastslå nøyaktig hvilke mangler klagerens utdanning eventuelt har. I forlengelsen av dette kan nemnda heller ikke foreta en fullstendig vurdering av om klageren har dokumentert å ha den «nødvendige kyndighet» for yrket i form av yrkeserfaring som gjør opp for eventuelle mangler i utdanningen.

Klageren har ikke dokumentert å ha den nødvendige kyndighet for yrket, og hun har ikke rett til autorisasjon som helsefagarbeider etter helsepersonelloven § 48 a første ledd bokstav d.

Klagen har ikke ført frem, og det påklagede vedtaket stadfestes.

Nemnda beklager at saksbehandlingstiden har blitt lang.

Bergen, 6. desember 2018

Rune Bård Hansen	Inger Bonnie Gjerde	Siv Hallgren	Trond Egil Hansen
------------------	---------------------	--------------	-------------------

Øystein Kilander	Ingunn Skre	Magnar Aukrust
------------------	-------------	----------------

Vedtaket er godkjent elektronisk